

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εν Ελλάδι, ετησία Δρ. 6

» » εξαμηνος » 4

Εξωτερικού ετησία Φρ. 10

» » εξαμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Έδισων τὸ πάλαι καὶ νῦν (μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Φ. Π. — Μυθολογία τοῦ φοίνικος, ὑπὸ Δ. Γ. — Σελίδες ἐκ τοῦ ἡμερολογίου περιέργου περιηγητοῦ, ὑπὸ Σεβέλ. — Ἡ Κόρη μου (ἱστορικὸν διήγημα), ὑπὸ Ροῦ. — Ἡ Σωσάννα Παρώ, (ἐπιφυλλίς μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Maurice de Fos. — Ἡ διάρκεια τῶν περὶ τὴν ὑψηλοὺν ταξιδίων. — Τὰ γραμματόσημα. — Ἀφέλμοι γνώσεις. — Αἰνίγματα. — Ἀνταποκρίσεις. — Ἀγγελίαι.

Ο ΕΔΙΣΩΝ ΤΟ ΠΑΛΑΙ ΚΑΙ ΝΥΝ

Τίς ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις κατέστησε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοσοῦτον δημῶδες, ὥστε ἀπὸ τοῦ μονάρχου μέχρι τοῦ ἀγυό-παῖδος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἐπιστή-μης μέχρι τῆς σφύρας καὶ τοῦ ἀκ-μονος τοῦ ἐργοστασίου, ἀντηχοῦσι τὰ ἄθλά του;

Τίς αὐτός, ὅστις ἂν καὶ δὲν ὑπε-ρέβη ἐτι οὐδὲ τὴν μεγαλοφυίαν οὐδὲ τὰ κατορθώματα, τὰς ἀνακαλύψεις καὶ τὰ δόγματα τοσοῦτων μεγαλο-φυῶν προσωπικότητων καὶ εἰδικο-τήτων, αἵτινες ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον ἀνεφάνησαν ἐν τῇ πολυτλήμονι σφαίρα μας, κατέ-κτησεν ὁμως τὰς καρδίας ὄλων καὶ τὴν σήμερον θεωρεῖται ἡ ὑπάτη εὐφυία, πρὸς ἣν ἀτενίζει ἅπας ὁ κόσμος;

Τί τάχα πλειότερον ἀξίζει τοῦ Κολόμβου, Νεύτωνος, Ἀρχιμή-δους, Ἰπποκράτους, Πλινίου, Φραγ-κλίου καὶ τόσων ἄλλων ἀρχαίων ἐπιστημονικῶν ἐξοχοτήτων, ἐτι δὲ καὶ νεωτέρων, ἵνα τὸ ὄνομα αὐτοῦ καταστῇ τοσοῦτον δημοτικόν, ἐπι-ζηλον καὶ θαυμαστόν, πανταχοῦ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς θνητοῖς;

Ο Έδισων; Ο Έδισων ὑπο-νοεῖ τὰ πάντα, θέλησιν, δύναμιν, διορατικότητα, εὐφυίαν, ἐφευρετι-κότητα, τέχνην, ἐπιστήμην, κατὰ-κτησιν τοῦ παντός! Τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, τὸ μικρόφωνον, τὸ τηλέφωνον, ὁ φωνογράφος, αἱ δυ-ναμοηλεκτρικαὶ μηχαναί, τὰ συνεχῆ καὶ ἐναλλακτικὰ ρεύ-ματα, ἡ ἀνάπτυξις τέλους καὶ χρησιμοποίησις τοῦ ἠλεκτρι-σμοῦ, καὶ τόσα ἄλλα παρεπόμενα τούτοις, εἶναι ἔργα τοῦ πνεύματος καὶ τῶν χειρῶν του!

Πλὴν αὐτὰ κατέστησαν αὐτὸν θαυμαστόν καὶ περιλάλητον; αὐτὰ συνετέλεσαν εἰς τὰς ἀποδοθείσας αὐτῷ τιμὰς, ὅτε ἤλ-θεν εἰς Εὐρώπην; ἀφοῦ, ὡς εἶπομεν, καὶ τόσοι ἄλλοι ὠφέλησαν τὴν ἀνθρωπότητα ὡς αὐτός, ἴσως καὶ πλείον, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀπέδωκεν αὐτοῖς ὁ κόσμος τὴν σημασίαν, ἣν ἀποδίδει αὐτῷ;

Ἡ διαφορὰ εἶναι ἡ ἐξῆς.

Ο Έδισων δὲν ἐδικαιούτο τοσαύτης δόξης καὶ τηλικού-

των τιμῶν, ἐν σχέσει πρὸς τὰς λοιπὰς ἀναφανείσας τὸ πάλαι καὶ νῦν μεγαλοφυίας, πλὴν τὸ εἶδος τῶν ὑπηρεσιῶν του πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς ὑψηλίου εἶναι τοιοῦτον, ὥστε κατέ-στη δημοτικὸς καὶ θαυμαστός τοῖς πᾶσι.

Ο Έδισων εἶναι μᾶλλον πρακτικὸς ἢ θεωρητικὸς, καὶ ἡ πρᾶξις σήμερον εἶναι ἐκείνη, ἣτις ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐκεῖ ἐνθα ἵσταται. Εἶναι δὲ πλείον ἢ μεγαλοφυῆς, διότι ἐννοήσας τὴν δύναμιν του, κατέγεινε νὰ συνδυάσῃ τὸν πρακτικὸν του νοῦν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπικρατοῦντος πνεύματος τῆς σῆ-μερον παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς!

Χειραφέτησις τοῦ πνεύματος, εἶπον οἱ λαοί!

Χειραφέτησις τῆς πρακτικῆς, εἶπεν ὁ Έδισων, καὶ συν-δυάσας ἀμφοτέρω ταῦτα ἐγένετο ὅ,τι εἶναι.

Αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ ἥρωος τῶν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἠλεκ-τρικῶν φαινομένων εἰσι γνωσταὶ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, ὡς καὶ εἰς τοὺς κατοίκους ἀπάσης τῆς ὑψηλίου, ἐκ τῶν πολ-λῶν περὶ αὐτοῦ γραφέντων καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς τὰ περιοδικὰ, ὥστε ἡμεῖς δὲν θὰ διατρίψωμεν νῦν ἢ εἰς γενικά

τινα καὶ ἀκροθιγῶς περὶ αὐτοῦ γε-γονότα, εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ τὸ πάλαι καὶ νῦν, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ τελευταίαν ἀνακάλυψιν τοῦ φωνο-γράφου, ὡς καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἐξ ἀποστάσεως ὁράσεως διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, δη-μοσιεύοντες ἅμα τὴν εἰκόνα του, σκοπὸν ἔχοντες νὰ γνωρίσωμεν ἐπὶ μᾶλλον τοῖς φίλοις ἡμῶν ἀναγνώ-σταις τὸν διάσημον ἄνδρα, διότι ἐν τῇ πορείᾳ ἡμῶν πολλὰκις θὰ ἦ ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν, εἴτε τὸ ὄ-νομα αὐτοῦ ἢ σχετικὴν τινα ἀνα-κάλυψιν του.

Τίς εἶναι ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὃν μετὰ σεβασμοῦ ἀναφέρουσιν οἱ ἐπιστή-μονες καὶ θαυμάζουσιν οἱ βασιλεῖς; Πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἦτο ἀπλοῦς σι-δηρουργὸς καὶ σήμερον θεωρεῖται ὁ μεγαλειότερος νοῦς! Τὸ πάλαι ἄση-μος καὶ νῦν μέγας!

Κατοικεῖ 15 μίλια μακρὰν τῆς Νέας Υόρκης, ἔχει ὑπὸ τὰς δια-ταγὰς αὐτοῦ ἑκατοστὴν μηχανικῶν καὶ τρεῖς χιλιάδας ἐργάτας. Δὲν γνωρίζει ἑορτάς, οὐδ' ἡμέρας ἀρ-γίας, διότι ταύτας θεωρεῖ ἀπωλε-σμένον χρόνον.

Ὅποτεν ὁ διάσημος ἐφευρέτης παρουσιάσας τὸ φωνογρά-φόν του εἰς τὸ ἐν Νέα Υόρκη Electric Club, οἱ σοφοὶ καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἐνεθουσιάσθησαν καὶ ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ἐπι-τυχίᾳ τούτου.

Ἀφοῦ δὲ ἤρχισαν τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ προποσεις, ὁ Έ-δισων ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε.

Ἡ οἰκία ἐν ἣ διαμένει εἶναι ἀπλουστάτη, ἐξοχική, καὶ οὐ-δὲν τὸ ἐξαιρετικὸν ἔχει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς. Ἐν τῷ ἐσω-τερικῷ ὁμως διαφέρει τὸ πρᾶγμα, ἐκεῖ εἶναι τὸ βασιλεῖον τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ ζῆ τις ὡς ἐν μαγικῇ χώρᾳ. Τὰ σύρματα, οἱ κῶδωνες, αἱ ἠλεκτρικαὶ συσκευαὶ καὶ τὰ διάφορα ἐργαλεῖα ἀποθαμβοῦσι τὸν θεατὴν. Ἐκεῖ οὐδεὶς ἀκούεται, ὁμιλεῖ τὸ

Ο Έδισων τὸ πάλαι ἄσημος καὶ νῦν μέγας

τηλέφωνον, φωτίζει το ηλεκτρικόν φῶς, γράφει ὁ τηλεγράφος, καὶ ὑπηρετεῖ ὁ ηλεκτρισμός.

Ὁ πατήρ του ἦτο πτωχὸς καὶ ἤλλαξε πολλὰ ἐπαγγέλματα χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς οὐδέν.

Ὁ δὲ Ἐδισον βλέπων τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ πατρὸς του, ἔλαβεν ἐφημερίδας, ἅς ἐπώλει εἰς τοὺς σταθμοὺς τῶν σιδηροδρόμων, ὥπως ἀνακουφίσῃ αὐτόν.

(ἀκολουθεῖ)

Φ. Π.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ

Οἱ φοινίκες εἶναι δένδρα κυρίως τῶν τροπικῶν, ὡς αἱ ἐλάται τῶν ψυχρῶν χωρῶν, ἡ δρῦς καὶ ἡ ἐλαία τῶν εὐκράτων, ὡς δ' ἡ ἐλάτη προσεῖδι εἰς τὰς βορείους χώρας ὠραιότητα σοβαρὰν καὶ μελαγχολικὴν, οὕτως ἡ δρῦς καὶ ἡ ἐλαία περιστῶσι τὴν φύσιν γελοῖαν ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, τὸν δὲ φοινίκα χαρακτηρίζει ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν τροπικῶν, ἥτις ἐν τῇ ὠραιότητι ἐνέχει τὴν ὠφέλειαν καὶ τὸν πλοῦτον.

Τὰ ἀξιολογώτατα τῶν φυτῶν ἔχουσι τὴν ἐκ δεισιδαιμονίας παραχθείσαν ἱστορίαν τῶν μύθῳ περιπελεγμένην, ἀλλ' ὀλίγα νομίζω ἔχουσι τοιαύτην πλουσιωτέραν καὶ περιεργότεραν τῶν φοινίκων καὶ ἰδίᾳ τῶν κοκκοφοινίκων. Ὁ κοκκοφοινίξ ὅστις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πλείστους μύθους καὶ δεισιδαιμονίας, ὥστε δύναται τις νὰ πληρώσῃ τόμους ὀλοκλήρους, πρωτεύει εἰς πᾶσας τὰς χώρας τῆς ἀρχαίας ἡπείρου, ἐνεκα τῆς ὠφελείας αὐτοῦ, καθὼς τὸ δένδρον τοῦτο καὶ μόνον ἐπαρκεῖ εἰς τὴν τροφήν καὶ πᾶσας τὰς βιωτικὰς χρήσεις ὅλων πληθυσμῶν, φυσικῶς δ' ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων, ὁ ἀπλοῖκός καὶ πανθεϊστικὸς ἄνθρωπος, ἔθεοποίησε τόσον ὠραῖον καὶ χρήσιμον δένδρον καὶ τῷ ἀπέδωκεν ἀρχὴν θαυμασίαν καὶ οὐρανιαν.

Τῶντι ἡ ἰνδικὴ παράδοσις λέγει, ὅτι ἡ Σεῦξη ἐθυσίασθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἰζόρα ἐν στιγμῇ ζηλοτυπίας, τὸ αἷμά της ἔρρευσε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ βραχύντων μερῶν ἐφύη ὁ κοκκοφοινίξ.

Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεϋλάνης εἰσθνοῦσι τὴν μνήμην τοῦ πρώτου εὐρόντος τοῦ κοκκοφοινίκα, ἰδοὺ δ' ἡ παράδοσις ἦν ἀναφέρει ὁ Κέρκνυθ.

«Μίαν φοράν ὁ ἰσχυρὸς ἡγεμὼν Κοττάχ κατελήφθη ὑπὸ ἐπιδημικῆς ἀσθενείας, ἧς ἐνεκα κατήνησεν ἀποτρόπαιος, καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων τῶν γυναικῶν ἀπεκρούετο.

«Θεῖα ὄπτασις ἐπιφαίνεται αὐτῷ ὕπνῳ καὶ τῷ ἀνακαλύπτει τὴν ὑπαρξίν τοῦ κοκκοφοινίκα, δέχεται δὲ τὴν συμβουλήν νὰ βαδίσῃ ἑκατὸν λεύγας πρὸς Νότον ὡπως εὐρὴ τὸ δένδρον καὶ ἰαθῇ.

«Ὁ ἡγεμὼν ἀφυπνισθεὶς ἤρξατο τῆς πορείας καὶ μετὰ πολὺν ἡμέραν, ἀπήνησεν ἀξιοθαύμαστον δένδρον ζῶν εἰς τὰ παραθαλάσσια τοῦ Ὀκεανοῦ, καὶ ὅπερ οὐδέποτε εἶχεν ἰδῆ ἢ κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἱερὰν ὄπτασίαν. Ἐλαβεν ἓνα ἐκ τῶν καρπῶν, ἔθραυσεν αὐτόν, ἐπὶ τὸ λευκὸν ἐν αὐτῷ περιεχόμενον ρευστὸν καὶ ἔθεραπευθη.

«Εὐγνώμων εἰς τὴν θεότητα, ἐφύτευσε τὸν κοκκοφοινίκα καθ' ὅλην τὴν νήσον, ἀπαγορεύσας ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴν ἐκκοπήν τῶν δένδρων».

Εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Ὀκεανίας, ἐν ἐκάστη νήσῳ ὁ κοκκοφοινίξ ἔχει διάφορον θεῖαν καταγωγὴν.

Εἰς Ταϊτὴν πιστεύουσιν ὅτι ὁ πρῶτος κοκκοφοινίξ ἐξῆλθε τῆς κεφαλῆς Θεοῦ τινος.

Οἱ κάτοικοι τῶν Μαρκησιῶν νήσων, πιστεύουσιν ὅτι ὁ κοκκοφοινίξ ἀπεστάλη ἐκ θεοῦ, ὅστις ἐπισκεφθεὶς τὴν νήσον καὶ μὴ εὐρῶν ἐν αὐτῇ τοιοῦτο δένδρον, ἀπίστευτε πλοῦσιον πλῆρες σπόρου.

Ἐκτὸς τῆς θείας αὐτοῦ καταγωγῆς, καὶ ἰσως ἐνεκα τοῦτου, ὁ κοκκοφοινίξ ἔχει μέγα μέρος εἰς τὰς προλήψεις καὶ τελετὰς τῶν ἀγρίων λαῶν.

Εἰς ὅλας τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς οἱ Ἴνδοι ποιοῦσι χρῆσιν τοῦ κοκκοφοινίκα.

Εἰς τὰς ἐπιδημίας τῶν πυρετῶν καὶ τῆς χολέρας προσφέ-

ρουσιν εἰς τοὺς θεοὺς, πρὸς ἐξίλασμόν, νεαρὰ δένδρῶν καὶ κατὰ τὰς τρικυμίας ἐπιζητοῦσι νὰ κατευθύνωσι τὴν παραγῆν τῆς θαλάσσης, ρίπτοντες εἰς τὴν θάλασσαν κόκκους φοινίκας. Ἐπικουροὶ τὴν πρὸς γάμον ὑπόσχεσιν, εἶναι δηλ. εἶδος ἀρ- βαδῶν. Κατὰ δὲ τὸν γάμον, ὅπως ἐξευμενίσωσι τὸν θεόν, τῷ προσφέρουσι μεγάλας ποσότητας κόκκων.

Οἱ Σιγγαλέζοι, ἐν περιπτώσει γεννήσεως ἢ θανάτου, φι- τᾶτου τινὸς αὐτῶν, κρημῶσι ποσὸν τι κόκκων ἐπὶ τοῦ λίκνου ἢ τοῦ φερέτρου. Ἡ δικμοιδὴ δὴ καρῶν Κόκκου ἐπιστη- μοποιεῖ τὴν πρὸς γάμον ὑπόσχεσιν, ὅτε καθικετεύουσι τὸν θεόν *Πολλέαρ*, φέροντες αὐτῷ μεγάλας ποσότητας κόκκων.

Ὁ καρπὸς τοῦ κοκκοφοινίκα χρησιμεύει ὡς σύμβολον εἰρή- νης, καὶ εἰς τοιοῦτος τραγόμενος ὑπὸ δύο ἀρχηγῶν ἔχει ἀξίαν συνομολογήσεως συνθήκης συμμαχίας μεταξὺ δύο φυλῶν.

Οἱ Ἴνδοι φύλου τινός, λεγομένου τῶν Σαμιάσων, ἔ- χουσι τὴν βάρβαρον συνήθειαν νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκροὺς μέχρι τοῦ λαίμου ἀφίνοντες ἐξω τὴν κεφαλὴν εἰς δ' ἱερῶς θραύει ἐπ' αὐτῆς καρπὸς τοῦ κοκκοφοινίκα, ἕως οὗ τὸ κρα- νιον κατασυντριβῇ, τοῦτο δ' ὡς ὁμολογοῦσι πρὸς διευκόλυν- σιν τῆς ἐκ τοῦ σώματος ἀπελευθερώσεως τῆς ψυχῆς, ἥτις θεωρεῖται ευγενέστερον νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐξυψομέ- νης ἔτι μᾶλλον διὰ τῶν ἱερῶν κόκκων.

Εἶναι περιέργον ὅτι, ἐν ᾧ καθ' ἀπάσας τὰς χώρας ἐθα- φύεται ὁ κοκκοφοινίξ εἴθεται ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἐν Μαδα- γασκάρῃ ἐκλαμβάνεται ὡς δένδρον κακοῦ προζέοντος. Ἡ πρό- ληψις αὕτη φαίνεται παραχθείσα ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς τῶν καλλίστων βασιλείων τῆς νήσου, ἀποκοιμηθεὶς ποτε ὑπὸ κοκκοφοινίκα, ἐφονεύθη ὑπὸ κόκκου πεσόντος ἐπὶ τῆς κεφα- λῆς του, ἐπειδὴ δ' ἔκτοτε οἱ βασιλεῖς ἐχειροτέρευον πάντοτε μέχρις οὗ κατέστησαν τύραννοι, οἱ ἰθαγενεῖς ἀπέδωκαν τὸ αἷτιον εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἐπιρροὴν τοῦ κοκκοφοινίκα.

Εἰς τὰς Μολούκκας, διηγεῖται ὁ Ρούμφιος, ὕπῃρξε τῷ 1640 σπανιώτατος διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ κοκκοφοινίξ τριχιθίδης οὐδέποτε καρποφορήσας, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐγχωρίων οὗτος συνεδέετο πρὸς τὴν τύχην τῆς φυλῆς.

Τῷ 1642 ἀρχηγὸς τις ὀνόματι Καλλάκολι ἐπανεστῆ ἐναν- τίων τῶν Ὀλλανδῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν ἐχθρο- πραξιῶν ὁ κοκκοφοινίξ ἐπεσον ἀπροόπτως, ἰσως κατ' ἐνέργειαν τῶν ἰδίων Ὀλλανδῶν οἵτινες ἐγίνωσκον τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ ἀρχηγοῦ. Οὗτος μόλις τὸ ἔμαθε καὶ εἶπεν· «ἡ δύναμις ἡμῶν κατέρρευσε μετὰ τοῦ δένδρου τοῦτου»· πράγματι δὲ μετ' οὐ πολὺ ἐθανατώθη, ὁ δὲ τόπος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ὀλ- λανδικὴν κυριαρχίαν.

Ἐν Βεγγάλῃ περιέργον γεγονός, φυτικὸν φαινόμενον γνω- στὸν ἦδη εἰς τοὺς βοτανικοὺς, προσέδωκεν εἰς τὸν κοκκοφοι- νίκα ἐτέραν θεῖαν καθιέρωσιν. Τὰ πτηνὰ, ὑπεραγαπῶντα τὸν καρπὸν *ficus Bengalensis* ἀποθέτουσι τὸν σπῆρον· ἐπὶ τοῦ στελέχους τοῦ κοκκοφοινίκα καὶ ἄλλων ὁμογενῶν δένδρων.

Ἐκεῖ ὁ σπῆρος βλαστάνει παράγων τὸ οἰκίον φυτὸν ὁ- περ αὐξάνει τάχιστα, περιτυλίσσει ὅλον τὸν κορμὸν τοῦ φοι- νίκας ἐκ ριζῶν καὶ στελεχῶν μετ' ἀνθέων, οὕτως ὥστε φαί- νεται ὡς ἐν μόνον δένδρον, γιγαντιαία συκὴ ἔχουσα εἰς τὴν κορυφὴν τὸν ὑπερήφανον λόφον ἐκ φύλλων τοῦ φοινίκας μετὰ τῶν καρπῶν αὐτοῦ.

Οἱ Ἴνδοι θεωροῦσι τὴν ἔνωσιν τῶν δύο ἱερῶν δένδρων ὡς σύμβολον τῶν ὑπὸ τοῦ Βουδδα καθαγιασθεῖσων ἐνώσεων, μόνον δὲ οἱ βραχμαῖνες ἀπολαύουσι τοῦ προνομίου νὰ τρώγωσι τινα πλακούντια παρεσκευασμένα ἐκ φύλλων συκῶν τρεφομέ- νων ἐπὶ κοκκοφοινίκα.

Καὶ ἐν αὐταῖς τῆς ἀρχαιότητος ταῖς θρησκευτικαῖς πεποι- θήσεσι, τοῦ μεσαιῶνος καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχουσι μέγα μέρος ἐν γένει οἱ φοινίκες.

Κατὰ τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα ὁ φοινίξ συμπαράβάλλεται πρὸς τὸν ἥλιον, οὐδ' ἀδικῶς τῷ ἀπέδιδον τότε θαυμασιὰς ἰδι- ότητας, προκαλουμένης τῆς ἐκστάσεως ἐκ τῆς διηγετικῆς πρα- οιαῆς καὶ νεότητος τῶν ὠραίων τούτων δένδρων, ἅτινα μὲ κορμὸν ἐλαφρὸν καὶ πολὺ ἀνεπτυγμένον, ἐνίοτε δὲ καὶ λεπτόν, ἀνθίστανται εἰς τὰς ἐπὶ τῶν θαλασσιῶν ἀκτῶν καταιγίδας ἢ εἰς τοὺς τρομεροὺς ἀνέμους καὶ ἀνεμοστροβίλους ἐν τῷ ἔσω-

τερικῶ τῶν ἐρήμων, οὔτε λιγύζονται ὑπὸ τὸ βαρὺ φορτίον τῶν εὐχόμεν αὐτῶν καρπῶν.

Τὸ ὄνομα ὅπερ ἔδιδον εἰς τὸ δένδρον τοῦτο ἦτο τὸ τοῦ *Φοινίκας*, ἥτις τοῦ θαυμασιῶν πτηνοῦ, ἐνομένης οὕτω τῆς ἰδίας τῆς οὐρανιας καταγωγῆς ἀμφοτέρω.

Ἐν τῇ Βίβλῳ πολλὰκις γίνονται μνεία τῶν φοινίκων χάριν παρομοίωσιν καὶ παραβολῶν· ἐν τῷ ἄγματι τῶν ἀπιγμάτων ὁ ψάλτης μορμουρίζει εἰς τὸ οὖς τῆς ἐρωμένης. «Τὸ εὐκίνητον σῶμά σου ὁμοιάζει πρὸς κορμὸν φοινίκας..»

Οἱ ποιηταὶ πάσης ἐποχῆς ἐκαμαν χρῆσιν αὐτοῦ, οἱ ζωγρά- φοι καὶ οἱ γλύπται παρίστανον τὴν νίκην διὰ γυναικῶς κρα- τούσης φύλλον φοινίκας τὴν ἦτταν, διὰ γυναικῶς κλαιούσης ὑπὸ φοινίκα· παρὰ δὲ τοῖς χριστιανοῖς, ὁ φοινίξ ἐγένετο τὸ σύμβολον τοῦ μαρτυρίου.

Φοινίκας ἀπαντῶμεν κεχαραγμένους, ἐξωγραφημένους, γε- γλυμμένους εἰς ἀπαντα τὰ ἀρχαῖα ἔργα τέχνης, νομίσματα, εἰκόνια, ἀνάγλυφα· καὶ παρ' ἀπασί τοῖς συγγραφεῦσιν ἀνα- φέρονται, ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν περὶ φυσικῶν ἀντικειμένων διαπραγ- ματευσαμένων, οἳ οἱ Ἀρτεμίδωρος, Πλίνιος κλπ.

Ἐπὶ τῶν κορχηδονικῶν νομισμάτων ἀπεικονίζεται ἡ φοι- νικοβάλλανος (χορμακιά) μόνη ἢ μετ' ἵππου· κατὰ δὲ τὸν ἀπὸ Χριστοῦ πρώτον αἰῶνα ἡ φοινικοβάλλανος πολλάκις εὐρη- ται ἐπὶ μεταλλίων, ὃν τὸ κάλλιον διατηρηθὲν εἶναι τὸ χα- ραχθὲν ἐπὶ Διομητιανοῦ ἐν Νεαπόλει τὸ 86 ἔτος.

Κατὰ δημῶδη παράδοσιν τῶν καθολικῶν οἱ φοινίκες οἱ πέ- ρι τῆς Ἱερικῆς παραγόμενοι ἦσαν περιφημότατοι, ἡ δὲ παρ- θένος Μαρία φεύγουσα εἰς Αἴγυπτον ἐχορτάσθη ἐξ αὐτῶν, ὅτε ἀνεφώνησεν. «Ὁ πόσον ὠραῖος καρπὸς!» τὸ πρώτον δὲ γράμ- μα τῆς ἀναφωνήσεως ταύτης, ὅπερ λατινιστὶ ἔχει σχῆμα Ὁ ἀπετυπώθη ἐπὶ τοῦ κόκκου· οἱ δὲ πιστοὶ παραδέχονται ὅτι βλέπουσι τὸ σημεῖον τοῦ Ὁ εἰς τὸν κυκλοειδῆ φλοιὸν ὅστις κα- λύπτει τὸ ἔμβρυον τοῦ καρποῦ.

Μακρὸν θὰ ἦτο ἂν ἐπεξηρούμεν ν' ἀριθμῶμεν τὰς δεισι- δαιμονίας καὶ προλήψεις, αἵτινες ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου τοῦτου ἐπικρατοῦσι παρ' ἀπασί τοῖς λαοῖς κατὰ πᾶσας τὰς ἐποχὰς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου ἀκόμη.

Εἰς ἐκ τῶν ὠραιότατων καὶ σπανιωτάτων φοινίκων εἶναι ὁ ὀνομαζόμενος *Verschaffeltia Splendida*, ἀλλ' ὁ δοῖς ἀφορ- μὴν εἰς πλείονας δημότας εἰκόνας εἶναι ὁ λεγόμενος *Lo- doicea Schellarium*.

Δένδρον μεγαλοπρεπὲς, μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον φύεται μετὰ τοῦ προηγουμένου εἰς τὰς νήσους Σεχέλλας, παρὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἔχει κορμὸν ὑψηλότατον, ὄρθιον, λεπτόν, ἀλλ' ἀνθιστάμενον εἰς τοὺς τυφῶνας τοῦ Ἰν- δικοῦ Ὀκεανοῦ, ἀπολήγοντα δὲ εἰς λαμπρὸν λοφίον ἐξ ὑπερ- μεγάλων φύλλων, μήκους τεσσάρων ἢ πέντε μέτρων ἑκάστου.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ δένδρου τοῦτου ἀποδίδεται ὑπὸ τῆς κοινῆς παραδόσεως εἰς τοιαύδα αἰτίαν. Μετὰ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου γιγάντειον πτηνὸν ἰπτάμενον λίαν ταχέως ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸν ἥλιον, ἔχασε τὴν μίαν πτέρυγάν του, ἥτις συ- ναρπασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, περιεδινήθη ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα, ἕως οὗ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς νήσου, ἐρρί- ζωσε καὶ μετεμορφώθη εἰς φοινίκα, οὕτινος τὰ φύλλα εἶναι ὁμοία πρὸς τὰ πτερὰ τοῦ πτηνοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ δένδρον τοῦτο πολλάκις ἀπαντᾷ ἐν ἀφθι- νία πλησίον τῶν παραθαλασσιῶν, διὰ τοῦτο οἱ ἀνεμοι συμ- βοηθούσης τῆς θαλάσσης μεταφέρουσι τοὺς καρποὺς αὐτοῦ εἰς πολὺ ἀπομακρυσμένους τόπους, τοῦθ' ὅπερ προκαλεῖ τὴν διέγερσιν τῆς φαντασίας τῶν λαῶν ἐπὶ τῶν *θαυματοργημάτων*, ἅτινα παρέχει τὸ περὶ οὗ πρόκειται δένδρον.

Δ. Γ.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Ἐπὶ τῶν γεγονότων, τῶν ὁποίων τὴν πραγματικότητα ἀναγκάζομεθα νὰ ἀναγνωρίζωμεν, χωρὶς νὰ δυνάμεθα κατ' οὐ-

δένα τρόπον, νὰ τὰ ἐξηγήσωμεν. Παρακρούσεις! λέγομεν. Εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ λέγωμεν. Βεβαίως τὰ ἱατρικὰ χρονικὰ μαρτυροῦσιν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἀληθῶς ποικίλων εἰδῶν παρα- κρούσεις, καὶ ὅτι πολλοὶ νευροπαθεῖς ὁργανισμοὶ ἀπατῶνται ὑπ' αὐτῶν. Πλὴν ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ συμπεράσματος, ὅτι πάντα τὰ μὴ ἐξηγούμενα ψυχολογικὰ φαινόμενα εἶναι παρ- κρούσεις, μεσολαθεῖ ἀβυσσος. Τοῦ αἰῶνός μας τὸ ἐπιστη- μονικὸν πνεῦμα, ἐπιζητεῖ εὐλόγως νὰ ἀπαλλάξῃ πάντα ταῦτα τὰ γεγονότα ἀπὸ τῆς ἀπατηλῆς ὁμίχλης τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ἀφοῦ οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ὑπερφυσικόν, καὶ ἀφοῦ ἡ φύσις, ἧς τὸ βασίλειον εἶναι ἄπειρον, περιβάλλει τὰ πάντα.

Πρὸς τὴν ἐκθεσιν ταύτην, δύναται νὰ παραβληθῇ τὸ ἱστο- ρικὸν γεγονός, τὸ ἀναφερόμενον παρὰ τοῦ Ἀγρίπιου Ὀδικέ, περὶ τοῦ θανάτου τοῦ καρδινάλιου τῆς Λορραίνης.

«Ἐνθ' εὐρίσκειτο ἐν Αὐενιῶνι ὁ βασιλεὺς, τὴν 23 Δεκεμ- βρίου 1574, ἀπέβησεν ὁ Κάρολος, καρδινάλιος τῆς Λορραί- νης. Ἡ βασίλισσα (Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων) εἶχε κατακλιθῆ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, παρισταμένων κατὰ τὴν κατάκλι- σίν της μετὰξὺ τῶν ἄλλων ὑψηλῶν προσώπων, τοῦ βασιλέως τῆς Ναυάρρας, τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Λυὼν, τῶν κυριῶν Ρετζ, Λανερὸλ καὶ Σῶν. ὡν αἱ δύο ἐπεκύρωσαν τὸ περιστα- τικὸν αὐτό. Ἐνθ' ἠτοιμάζετο νὰ καλονυκτίσῃ τοὺς παριστα- μένους, διὰ μιᾶς ἀνεσκήρτησε καὶ ἐκαθίσθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔφερε τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ προσώπου, καὶ μετὰ κραυγῆς ἰσχυ- ρᾶς ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν τοὺς παρεστώτας, δεικνύουσα ἅμα παρὰ πόδας τῆς κλίνης τὸν καρδινάλιον, ὅστις ἔβαινε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα. Ἀνέκραξε πολλάκις: «Κύριε καρδινάλιε, δὲν ἔχω τίποτε μαζί σας.» Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας ἔ- πεμφε τότε ἓνα τῶν ἀκολουθῶν εὐπατριδῶν του εἰς τὴν κα- τοικίαν τοῦ καρδινάλιου, ὅστις ἐπέστρεψε κομίζων τὴν εἰδη- σιν, ὅτι ὁ καρδινάλιος εἶχεν ἐκνεύσῃ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν».

Ἔτερον περιστατικόν:

«Ὁ κ. Φριδερίκος Οὐίγκφιφλδ, κάτοικος τοῦ Βελλ-άν Τερ (ἐν τῷ νομῷ τῶν Βορείων Παραλίων) γράφει, ὅτι τὴν 25 Μαρτίου 1880, κατακλιθεὶς λίαν ἀργά, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν ἐπὶ ἰκετάς ὥρας τῆς ἑσπέρας, ὠνευρεῖθη, ὅτι ὁ ἀδελφός του, διαμένων ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Ἐσεξ, ἐν Ἀγγλίᾳ, εὐρίσκειτο πλησίον του, ἀλλ' ὅτι ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ εἰς ἐρώτησιν, ἦν τῷ ἀπύθνηεν, ἠγέρθη ἐκ τῆς ἑδρας τοῦ καὶ ἀπῆλθεν. Ἐν- τύπως ἦτο τόσον ζωηρὰ, ὥστε ὁ διηγουόμενος ὤρμησεν ἐκ- τὸς τῆς κλίνης του, σχεδὸν κοιμώμενος εἰσέτι, καὶ ἀφυπνί- σθη καθ' ἦν στιγμὴν ἀπέθετε τὸν πόδα κάτω τῆς κλίνης κρᾶ- ζων τὸν ἀδελφόν του.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔμνηεν, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἐφονεύθη πε- σῶν ἀπὸ τοῦ ἵππου τὴν αὐτὴν ἡμέραν, 25 Μαρτίου 1880, τὴν ἑσπέραν κατὰ τὴν ὁδὸν ὠραν καὶ ἡμίσειαν, ὥρας τινὰς πρὸ τοῦ ὄνειρου, τὸ ὅποιον ἀνεσφραμίεν».

Ἐξετάσεως γενομένης ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου ἦτο ἀκριβής, καὶ ὅτι ὁ διηγηθεὶς τὰ ἀνωτέρω, εἶχε γράψῃ τὸ ὄνειρόν του εἰς σημειωματάριον τι τὴν αὐτὴν ἡμέ- ραν καθ' ἣν τὸ εἶδε, καὶ οὐχὶ κατόπιν.

Παρακρούσεις! τυχαία σύμπτωσις! Ἄλλ' εἶναι αὕτη ἀρά γε ἐξηγησις ἐπαρκῆς; Εἰς πᾶσας τὰς περιπτώσεις εἶναι ἐξη- γησις οὐδὲν ἐξηγοῦσα.

Τὸ γεγονός, εἶναι γεγονός. Δὲν δύναται τις νὰ μὴ τὸ πα- ραδεχθῇ, ἔστω καὶ ὅταν ἐν τῇ παρουσίᾳ καταστάσει τῶν ἡμε- τέρων γνώσεων εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῇ.

Ὡς ἔχουσι νῦν αἱ ἡμέτεροι γνώσεις, θὰ ἦτο τολμηρότατον νὰ ἐπιζητήσωμεν δι' αὐτῶν τὴν ἐξηγησίαν των.

Ἡ ψυχολογία μας, δὲν προώδευσε ἀκόμη. Εἶναι πολλὰ πρᾶγματα τὰ ὁποῖα εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ παραδεχώμεθα χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ τὰ ἐξηγήσωμεν.

Τὸ νὰ κινώμεθα δὲ ὅσα δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν, θὰ ἦτο καθαρὰ παραφροσύνη.

τῆ 3 Φεβρουαρίου 1882

Σελ.

Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ

(Ίστορικόν διήγημα).

Δέν είμαι αισθηματίας, αλλά τό ακόλουθον γεγονός, όπερ συνέβη έχάτως έν τή πλατείη Clichy, μέ έκαμε νά κλαύσω. Έθεώμην τούς ταχυδακτυλουργούς, τάς κωμικές σκηνάς, τάς σχοινοβάσις, τούς καταπίνοντας τά ξίφη, τά μετά τών όρειων παιγνίδια, και διάφορα άλλα περίεργα, τά όποια ποικίλη τις θεατρική έταιρία εξετέλει ήμέραν τινά έν τή έν λόγω πλατείη, συνήθη διά τοιαύτα θεάματα. Ένώ δέ οι σχοινοβάται έπεραιώνον περίεργους τινας σωματικάς κινήσεις και παιγνίδια, άνεφάνη αφήνης μικρά τις κομποτάτη και ώχρά δεκατετραέτις νεάνις, ήτις βαδίζουσα διά τών χειρών και ποδών έναλλάξ και ταχέως, έστρέφετο περί έαυτήν ώς τροχός, προσελκύουσα τήν περιέργειαν και τό ένδιαφέρον του κοινού, διά τα τήν έπιτυχή έκτέλεσιν του μέρους της και τήν ώραίαν παράστασιν της. Ήτο τό χαϊδεμένον μέλος τής έταιρίας, και τόσον συμπαθητική και άξιάγαστος ή μικροκαμωμένη, ώστε τό κοινόν τή έρριπτε προθύμως δεκάλεπτα πρό τών ποδών της· έγώ δέ κατενθουσιασθείς και εύρισκόμενος εις τήν πρώτην σειράν τών θεατών, τή έδωκα έν φράγκον, άποτεινάς συνάμα έπίκληζιν τῷ διευθυντῇ τής έταιρίας επί τῷ έξαναγκασμῷ έκτελέσεως δυσκόλων και άσέμνων παραστάσεων έκ μέρους τής τρουπεράς αὐτῆς νεανίδος.

— Μή φοβείσθε, κύριε, μου λέγει τότε ό μίμος (παλιάτσος) μορφάζων, ή κατεργάρα εύχαριστείται νά παίξη οὕτω, και νά δεικνύη τούς πόδας της. Έπειτα παρατηρήσατε, τί ώραία όπου έκτελεί τόν τροχόν, ώς ό άριστος σχοινοβάτης του ίπποδρομίου. Νομίζει τις ότι έγεννήθη έντός τών ίπποδρομίων.

— Όστε δέν άποτελεί συγγενικόν μέλος τής έταιρίας σας; ήρώτησα τότε περιέργως τόν παλιάτσον.

— Δέν ένθυμούμαι καλά. Οὐδέ, νά τήν πάρη ό διάβολος, ξεύρω καλά πώς μάς ήλθε έδώ, αλλά τούτο δέν σημαίνει, διότι είναι μαζί μας, ώς νά ήτο εις τήν οικογένειάν της.

Ό παλιάτσος μόλις έτελείωσε τάς λέξεις ταύτας, έπλη-

σίασεν κύριός τις, όστις πηδήσας έντός του περιβόλου τών παραστάσεων διηυθύνθη έσπευσμένως πρός τήν νεάνιδα ταύτην, και λαβών αὐτήν έκ τῆς χειρός της, άνεφώνησε :

— Είναι ή κόρη μου !

Τό παιδίον όμως διαφυγόν έπιτηδείως τών χειρῶν του, έτρεξε πρός τόν παλιάτσον, όπως προφυλάξη αὐτόν άπ' έκείνου, όστις τό άπεικάλει κόρην του.

Ό κύριος ήλθε τότε πρός ήμάς και μάς ειπεν έν όλίγοις, ότι είναι ίατρός τής περιφέρειας του Θρόνου, και ότι του έκλεψαν τήν κόρην πρό δέκα έτών.

— Είναι ή κόρη μου, και προσεπάθει νά επαναλάβη τήν νεάνιδα από τῆς χειρός, ήτις έκάστοτε του διέφευγεν ώς έγγελος.

— Θα ήναι τρελλός, επαναλαμβάνει ό παλιάτσος, προφυλάττων και ώθῶν αὐτήν πρός τήν εξέδραν.

Ό πατήρ τότε, άποτεινόμενος πρός με :

— Κύριε, μοι λέγει, έν όνόματι του ιερωτέρου ύμῶν όντος έν τῷ κόσμῳ τούτῳ, βοηθήσατέ με νά επανακτήσω τήν θυγατέρα μου.

Συνεινήθη, ώς νά εύρισκόμην εις τήν πέμπτην πράξιν δράματος, διότι ή πρόσκλησις του ανθρώπου αὐτου μοι έφάνη ώς νά ήτο ή φωνή τής φύσεως.

Ήμην πολύ πλησίον τής σκηνῆς και δέν είχον ή βήμα νά κάμω, ίνα φθάσω μέχρις αὐτῶν. Χωρίς δέ νά λάβω ύπ' όψιν μου τό κοινόν, όπερ θα έξηκολούθει ίσως πιστεύον, ότι του επαιζόμεν κωμωδιάν, ής κάγώ θα έλάμβανον μέρος, άνήλθον τήν εξέδραν τῆς σκηνῆς, και μετ' έμέ ό ίατρός, όστις έκ συγκινήσεως δέν είχε πλέον δυνάμεις, οὐδέ φωνή, αλλά ήτο σχεδόν λιπόθυμος.

Ό παλιάτσος άνήλθεν επίσης, όπως προστατεύση τήν μικράν.

— Θάρρος, ειπον εις τόν ίατρόν, θα πάρωμεν τήν κόρην σας.

Άποτεινόμενος δέ πρός τόν παλιάτσον και τούς περικυκλώσαντας ήμάς κωμικούς ήθοισούς :

— Κύριοι, τοίς λέγω, κάποιος έξ ύμῶν έκλεψε τό παιδίον αὐτό. Νά τό αποδώσητε άμέσως εις τόν πατέρα του.

ποδῶση τήν άνάρμοστον ιδιοτροπίαν του βουλευτου εις τήν συνήθη αὐτῷ ιδιορρυθμίαν. Ό γάμος θα έτελείτο, βεβαίως· οὐχ ήττον, έν τῷ συμφέροντι αὐτῶν τῶν δύο νέων, θ' άνεμένετο, όπως ό Κώστας προσπαθήση άκόμη νά κάμψη τήν ύπερηφανίαν του πατρός του, διότι τούτο έπεβάλλετο και υπό τῆς ύλικῆς άπόψεως τῶν πραγμάτων. Ό κ. Βουγᾶς έφρόντιζε νά καταστήση τόν βίον τῆς κόρης του έτι μάλλον άνετον, και άνευ στερήσεων, ό δέ τυπικός οὗτος όρος τῆς συγκαταθέσεως του πατρός, θα παρείχε τούλάχιστον εις τόν Κώσταν τήν κάρπωσιν τῶν έκ μητρόσ άπορροόντων ύπέρ αὐτου δικαιωμάτων.

Ό γέρον Θεοχάρης δέν ήδύνατο νά εύρη ύπερβολικόν νά τῷ ζητήσῃ τά επί κηδεμονία παρεχόμενα, γνωστῆς δ' οὐσης τῆς φήμης αὐτου ως έχθροῦ πάσης ύπερβάσεως, δέν ήθελον άπαιτήσει άλλην προίκα.

Ό Κώστας νύχρησθησεν ειλικρινῶς τόν κ. Βουγᾶν, διότι συνεμερίσθη τό δύσκολον τῶν περιστάσεων. Η Ραλλοῦ, ής οι ώραίοι όφθαλμοί ήσαν δακρυβρετικοί, αναπερούσα τάς ελπίδας της, επανέλαθεν, ύπό τά φιλήματα του έραστοῦ της, τήν τρουπεράν γαλήνην της. Η δέ δεσποινίς Ραμῶ, έμορμύριζεν εναντίον όλου του κόσμου, λέγουσα ότι κανείς δέν ήξεύρει νά παίξη τό μέρος του καλά, και ότι τά μισά μέτρα θα έφερον καταστροφήν.

Έν τούτοις ό Κώστας προσήλθε εις τόν πατέρα του, ύπεσχέθη ότι θα τῷ ώμίλει άταράχως, και έν καλή τῇ πίστει έβεβαίωσε τούτο διά κινήσεως, και εις τήν παλαιάν ύπηρετριάν των Κωνσταντινιάν, ότε αὐτή χωρίς νά τολμήσῃ νά τῷ ειπῇ τίποτε, ήνωσε τάς χείρας, μέ ύφος παρακλητικόν, πριν ή εισαγάγῃ τόν νέον αὐτῆς κύριον, παρά τῷ γέροντι Θεοχάρη. Άλλ' έν τισι περιστάσεσιν, αἱ καλλίτεραι άπο-

— Ό! πά! πά! άνεφώνει ό παλιάτσος στρεφόμενος πρός τό κοινόν, μάς πήρε γιά άγριανθρώπους, που τρώγουν τά παιδιά.

— Ναι, τῷ ειπον, τό έκλέψατε, και ώθήσας έν τῷ άμα αὐτους, συνέλαβον έπιτηδείως τήν μικράν από τῆς χειρός, ήτις άνεκραζε :

— Όχι, όχι, σᾶς λέγω, δέν θέλω νά ύπάγω μέ αὐτόν τόν μαῦρον άνθρωπον.

Τήν εκράτουν έκ τῆς μιᾶς χειρός, ό δέ πατήρ της τήν έλαβεν έκ τῆς άλλης, και προσεπάθει νά τήν άσπασθῇ, ότε αὐτή τόν άπάθει βιαίως.

— Κόρη μου! κόρη μου, τῇ έλεγε, και συνάμα εξερηνγύετο εις λυγμούς.

Η νεάνις ειχεν όπισθοχωρήσει, ό παλιάτσος έλαβεν όψιν και θέσιν θηρίου, ό ίατρός έκλαιε, τό δέ κοινόν παρετήρει μετά προσοχής άπορούν άν επαιζέτο κωμωδία ή δράμα.

Τότε πλησιάζας τόν παλιάτσον, και άγρίως άτεινίας αὐτόν :

— Η διδεις άμέσως τήν κόρην, τῷ λέγω μεγαλοφώνως, ή σέ κάμνω άμέσως χίλια κομμάτια.

Ό παλιάτσος ήλλαξε αὐθαρει όψιν, ένόησας, ότι τό κοινόν θα έστρέφετο κατ' αὐτου, διότι εγειρόμενος έπλησίαζε πρός ήμάς, όπως κάλλιον άντιληφθῇ τῶν γενομένων.

— Έ! και τί; ειπε, άποτεινόμενος πρός τόν πατέρα, επειδή από εύπλαγγνίαν προσελάθωμεν τήν μικράν αὐτήν έλεεινήν μαζί μας, επράξαμεν έγκλημα;... Έπί τέλους, άν θέλῃ νά έλθῃ μαζί σας, δέν τό παίρνετε τό παληοκόριτσο;...

— Όχι ποτέ, απήντησεν ή νεάνις, ήτις άπέφυγε πάντοτε τόν πατέρα της, προσπαθοῦντα νά πλησιάσῃ ταύτην και τήν συλλάβῃ έκ τῆς χειρός.

— Βλέπετε λοιπόν, επανέλαβεν ό παλιάτσος ένθαρρυνόμενος, ότι δέν είναι κόρη σας ;

— Άχ! κύριε, μοι λέγει τότε ό πατήρ, άπωθῶν τό τέκνον του, έννοείτε τήν δυστυχίαν μου; Η νέα αὐτη είναι ή κόρη μου... και έν τούτοις δέν θέλει πλέον νά ήναι κόρη μου...

— Είναι τρελλός, είναι τρελλός, άνεκραζεν ό παλιάτσος. Όμολογῶ, ότι κατ' εκείνην τήν στιγμήν τά έχασα, και δέν ήξευρον τί νά κάμω, άλλ' οὐδέ ήδυνάμην και νά σκεφθῶ έν ήσυχία και φρονήσει. Παρατήρουν τούς παρακειμένους έμοί, πλην και οὔτοι μέ παρατήρουν και ήπόρουν τί συμβαίνει. Έβλέπομεν κατά πρώτην φοράν σχοινοβάτας παριστάνοντας και άνθρωπον άγνωστον χαρακτηριζόμενον ως τρελλόν, και άπαιτούντα έν συγκινήσει και δακρύοις τήν κόρην του, ήτις όμως δέν τόν άνεγνώριζε !

Τίς ειχε δικαίον; και τί συνέβαινε; επαιζέτο κωμωδία, ής μέλη ήθέλησαν έπιτηδείως νά προσλάβωσι και ήμάς, διά νά γελάσῃ τό κοινόν επί τῇ έπιτυχίᾳ τῆς άπάτης, ή όντως ή σκηνή αὐτη ήτο πραγματικῶς φυσική, και ό δυστυχῆς πατήρ επανεύρισκε μετά δέκα έτη τήν άπωλεσθεισαν θυγατέρα του; Δέν ήδυνάμεθα άμέσως νά έννοήσωμεν, και ή σκηνή έν τούτοις έξηκολούθει, άδιαφοροῦντος του κοινου και αναμένουτος μόνον τό τέλος. Ημείς δέ έδιδάσκομεν από σκηνῆς.

Ό άνθρωπος αὐτός νά ήνε τρελλός; ή άπελπισία του είναι προσπεποιημένη; ή κόρη νά μήν αναγνωρίζῃ οὐδέ νά θέλῃ τόν πατέρα της; Α! ή ή φύσις άνετράπη; ή οι παλιάτσος έθιοποιήθησαν.

Δέν ύπῆρχεν άμφιβολία, ότι ή νεάνις αὐτη, ή σχοινοβάτις ήρνείτο τόν πατέρα της, και μάλιστα τόν άπεχθάνετο.

Δι' όπερ και έρρίφθη πρός άπόδειξιν εις τάς άγκάλας του παλιάτσου έν φρενητιώδει έξάψει.

Έπάγωσα τότε όλος έν φρίκης.

— Οὗτος είναι ό πατήρ μου, άνεφώνει, άτεινίζουσα έμέ και τούς θεατάς.

— Άτυχές πλάσμα, λέγει τότε ό ίατρός, έχω άποδείξεις. Ό πατήρ δέν χάνει τόσον εύκόλως τά τέκνα του, οὔτε είναι τρελλός. Παρατηρήσατε, κύριοι, εις τούς ώμους της, άποκαλύψατε τό σῶμά της, και θα ιδῆτε εις τήν δεξιάν ώμοπλάτην δύο μαῦρα σημεία (έληές) τά όποια φέρει.

Τούτο άπήτησαν βλοι νά γινή άμέσως, έκτός τῆς σχοινο-

Ό Κώστας λοιπόν μετεβλήθη εις έμπορον καρατιώτ... .

μου, σᾶς όρρίζομαι, παύσατε νά ειρωνεύεσθε· δέν πρόκειται περί του Βουγᾶ, αλλά περί έμου. Τι σᾶς έκαμα διά νά με μεταχειρίζεσθε κατ' αὐτόν τόν τρόπον; παρελείψατε τό πρός ήμάς σέβας ή τήν ύπακοήν μου;

— Δέν ήμπορῶ νά τόν ύποφέρω, παιδί μου.

— ... Ναι, έχω άδικον. Δέν ήλθον νά παραπονεθῶ. Είπετέ μοι, μόνον, διά τίνος μέσου δύναμαι νά έξιλεσθῶ πλησίον σας, χωρίς νά παραβιάσω τούς δεσμούς τούς όποιους μέ αφήκατε νά συνδέσω...

— Έχεις καθήκον, νά μή εκπορευέης τό όνομά μου. Έλπίζω νά τό έννοήσης τέλος, και

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Αἱ κακαί ειδήσεις διαδίδονται ταχέως. Οὕτω και ό Κώστας, έν φ' άνέμενεν έν άγωνία τήν επάνοδον του πατρός του, έπληροφόρηθη σχεδόν άμέσως, τί συνέβη. Η πρώτη αὐτου κίνησις, ως έκαστος φαντάζεται, ήτο νά ριφθῇ εις τούς πόδας του κ. Βουγᾶ και νά τῷ ειπῇ.

— Ό πατήρ μου είναι τρελλός· συγχώρησέ με !

— Δέν θέλω τό κακό σου, παιδί μου, τῷ απήντησεν οὗτος· αλλά καθ' ήν στιγμήν ήλπιζον ότι έσθεσα παλαιάν οικουγενειακήν έριδα—ήτις οὐδεμίαν έχει βάσιν, σέ βεβαιῶ— μέ ύβρίζουσι δημοσίᾳ· τί νά κάμω όπως συνδιαλλάξω τόν έρωτά σου πρός τήν εύτυχίαν μου και τήν τῆς θυγατρός μου ;

— Αἱ καλά! άπλούστατον πράγμα, διέκοψεν ή δεσποινίς Ραμῶ, αλλά χρειάζεται θάρρος. Ό κ. Κώστας νά συζευχθῇ άμέσως έν Ραλλοῦ, και ή ύβρις έξαλειφεται. Βαναύσας ή όχι, ή συναινεσις του πατρός έδόθη ένόπιον μαρτύρων· οὐδενός πλέον έχετε χρεία.

— Έγώ είμαι έτοιμος, ειπεν ό Κώστας.

Ό κ. Βουγᾶς έμειδιάσεν· ήτο λιαν άγαθός και γενναίος, ώστε ήδύνατο νά άπορασίῃ νά μή θυσιάσῃ τήν κόρην του άπέναντι τῆς ιδίας αὐτου φιλοτιμίας· συγκατετίθετο ν' ά-

φάσεις άποθαίνουσιν άνωφελείς· ή συνδιάλεξις έλαβεν εύθις από τῶν πρώτων λέξεων στροφήν τρικυμιώδη. Ό Θεοχάρης, ικανοποιημένος καθ' έαυτόν, διά τό σκάνδαλον όπερ έπροξένησεν, έκάλεσεν άπ' όσον μακρότερον διέκρινε τόν υιόν του, διά τῆς έξῆς βωμολόχου φράσεως.

— Τι μούτρα ! Τόπαλληχάρι! στοιχηματίζω ότι έρχεσαι νά μοι ζητήσης τόν λόγον έκ μέρους του φίλου σου χαβιαροχανίτου...

— Εκείνος τόν όποιον ύβρίζετε, σᾶς συγχωρεί...

— Ίδου λαμπρός χαρακτήρ... αλλά δέν μέ εκπλήττει...

— Α! Πάτερ

θάτιδος, ήτις αντίστατο, και όντως περιτηρήθη, ότι έφερε τὰ υπό του πατρός δηλωθέντα σημεία.

Ο παλιός τότε μη εύρισκων τίποτε να έπιη εις δικαιολογήσιν του

— Λοιπόν, προσέθηκε δακρύων, πάρετε την μικράν ταύτην, την όποιαν ενόμιζοι ιδιάν μου και ήγάπων ως θυγατέρα μου. Θεέ μου! Θεέ μου! άνερώνητε, τί δυστυχής όπου είμαι! Α; έπιστρέψωτι τὰ χρήματα των θεατών, δέν δύναμαι να έργασθώ σήμερα.

Λαβών δε και τὰ χρήματα, άτινα ή μικρά σχολοβάτις είχε συλλέξει άρ' έκαυτής, συμποσούμενα εις 3 ρράκια και 50 έκαστοτά, τὰ έρριψε πρό των ποδών των θεατών.

Έκ δέ των παρευστών, όσοι είχαν λάβει μέρος μέχρι τουδε ύπερ του πραγματικού πατρός, ήρξαντο να λαμβάνωσι τὸ του θεοῦ πατρός.

— Να μοι φέρωσι άμαξάν, λέγει ο ίατρός.

— Μου είναι άδιόρορον, άπαντζ ή κόρη του, δέν θά έλθω μαζί σας, δέν σά; γνωρίζω. Θα έξκαλουθώ να παίζω εις τὰ θέατρα, και θέλω να ζήσω με τους συντρόφους μου και με τον φίλον μου.

Και ταυτοχρόνως άπεσπάθη από των χειρών του πατρός της, όστις έκράτει αυτήν, και έτρεξε και έρρίφη εις τὰς άγκάλας του παλιότου.

Η λέξις—μι τον φίλον μου—δέν άντήχησε καλώς εις τὰ ότά μου, και εν τούτοις ήτο φριχάδης λέξις έξελθούσα εκ του στόματος της νέας. Ότε δέειδον ταύτην άναρχωμένην επί του λαίμου του παλιότου και άναμινύουσιν τὰ δάδρυά της με τὰ δάκρυά του, ενόησα τὰ πάντα... Ο φίλος της... δέν τολμώ να τὸ έπω δημοσίχ... πλην πρέπει να τὸ μάθωτε, ο φίλος της ήτο έραστής της!...

Μάλιστα τὸ παιδίον αυτό, ή διετηρημένη αυτή κόρη, ή άθλια και έλσεινή αυτή νεκρία, ήτις τόσον λαμπρά έξιτέλει τὸ μέρος της, ως έπιτήδειος άγγλος elowa, πρό; ή συνεπάθη τότῳ τὸ κοινόν, ήτις έπινε τὸ οινόπνευμα ως γάλα, και ήτις είχε βλέμμα άμυγδαλον, έβλάδιεν ήδη τὰ πρώτα βήματα της άπελεύειας. Και μολοντούτο ήτο έτι ώραιο εν τῷ ρύψῳ της, ως άνθος εν τη κόκρῳ.

Ήτο άγγελος θερέων ούχι τον ούρκον, αλλά την κόλασιν.

Αίρων ο ίατρός, άνακλώσας τὰς δυνάμεις, συνελθών και εννόησας την θέσιν του, και την δυστυχίαν του, έπιέθη έξκαλλος έξ όργη; κατὰ του παλιότου, τον έδωκε χυμὸν και τιν κατέπεισε. Τὸ θέημα τότε εν τη πλατείη Clichy μετεβλήθη εις τραχικόν, και έδήσε να προσκληθῆ ή άστυνομία. Όις δέ κατωρθώθη ή άπαλλαγῆ του από των χειρών του ίατροῦ ήτο ήμικανής. Τὸ κοινόν διερέθη εις δύο στρατόπεδα ύπερ και κατὰ του παλιότου.

Προσελθούσης τέλος της άστυνομίας; ώδηγήθητιν όλοι εις την έρατήν, προπορευομένης της ήρωίδος και του πατρός της...

Ήδη τί νομίζετε άπέγεινεν ή νέα αυτή; Εύρίσκεται εν τη Μονῆ των μετνοούντων του άγιου Μιχαήλ. Ο δέ τίλας πατήρ είναι σχεδόν παράφρων και άπαρηγόρητος, και ζῆ έτι εν άναίσθησί, διότι ο παλιός του έφένεσε την ψυχῆν.

(Εκ του γαλλικοῦ) ΡΟΥΣ.

Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

Τρόπος του λαβείν πείραν του περι την γῆν ταξειδίου προτεινεται ο εξής.

Επιγράψατε προς εκυτον επιστολήν ή προς τινα των φίλων σας, διχ Χίβρης, Νίας, Υόρκης, Αγ. Φραγκίσκου, Χόγκ-Κόγκ και Σουέξ, ή τίνάπαλιν διχ Σουέξ, Χόγκ-Κόγκ, Γιοκοχάμας, Αγ. Φραγκίσκου, Νίας, Υόρκης κτλ. επιθέτοντες επ' αυτής; τίλος 50 έκαστοτων του φράγκαου μόνον. Πράγματι δύνασθι ν' άποσταλήτε εις Γιοκοχάμας, είτε διχ Χίγκ-Κόγκ, είτε διχ Αγ. Φραγκίσκου επιστολήν μετὰ ταχυδρομικού τέλους 25 εκ. (διεθνής σύμβασις) άραϊ λοιπόν διπλοῦν τοιούτο τέλος, όπως ή επιστολή έξκαλουθήτη την πορείαν της και επανέλθη εις τον τόπον της καταγωγῆς της χωρίς ουδεμίαν βλάβην της ταχυδρομικής ύπηρεσίας. Συμ-

αι συ βλάσεται να νομριυθῆ; μετὰ χριστοδούτων νεκρινών, καλώς άνταθεραμμένων!...

— Πάτερ μου, θα συζιυθῶ την Ραλλου Βουγῆ, έδωκα τον λόγον μου.

— Ε! Μή την πιστιν μου! πάρε την λοιπόν, και πήγαινε να κρεμασθῆ; Νίπω τὰς χείρας, είσαι ενήλιξ, και κάμε ό,τι θέλεις.

— Τότε πρέπει να με καταστήτητε κύριον της μητριαῆς περιουσίας μου.

— Ω! ω! να ή ώρα ή καλή!... άκουσε καλά, άθλιε, πριν σ' άποβῶ τῆς οικίας μου, θέλεις να έξαχρειωθῆς;... κάμε το' άλλ' όσοι έπραξαν τουτο, είχαν ως πρότχημα την άνάγκην' έπωλήθησαν διχ ν' φάγωσιν άρτον... και συ θα κάμης τὸ ίδιον; δέν θέλω να πλάσω προηγούμενον.

— Είσιθε άσπλαγγος; καλά, τότε και έγω δέν έχω να φοβηθῶ τίποτε...

— Έξω απ' έδῶ!... άχρεε!...

— Ουδέποτε θα επανέλθω. Κακός σύμβουλος ή όργῆ. Ο Κώστας, έξερχόμενος της οικίας του πατρός του έξω φρενών, έπορευθη εις τὸ πρώτον δικηγορικόν γραφείον, όπερ τῷ παρουσιάσθη έμπρός του. Δυστυχώς όμως άντι εύσυνειδήτου και άξίου της άποστολής αυτού ανθρώπου, έπεσεν εις τὰς χείρας ενός έξ έκείνων οίτινες καπηλεύονται την έπιστήμην διχ των στρεψοδικιών και της δικαιωνίσεως των υποθέσεων, έξ ών ούτως άποζῶσι.

Συζητήσεως γενομένης, συντέχθη ή άγωγή. Η άνάγνωσις του δικαστικού ύρους, ου τινος ή πεπαλαιωμένη φρασεολογία πάσχει ενταυτῷ έλλειψιν λεπτότητος περι την έσφρασιν, και σαφηνείας περι την έκθεσιν, έφερν εις άκρον άπελπιαμόν τον άρχαιον άρχηγόν των ευζώνων, και διεδόθη εν

Αθήναις ότι ο έπιφορτισθείς την κοινοποίησιν κλητήρ, πολὺ μετανόησε διχ τὸ υπ' αυτού άναληφθέν έργον, διότι φοβηθείς την προταθεισαν φοδερῆν σπάθην του γέροντος, ήναγκάσθη να καταπήτη τον ένοσημον χάρτην, ον έκράτει προς έπίδοσιν, διχ να διαφυλάξῃ τὰ ότά του, άτινα ήπειλοῦντο εκ της επ' αυτών έπικρεμαμένης Δαμοκλείου σπάθης.

Ο Κώστας τότε εύρέθη πρό διλημματος, ούτινος την λύσιν έπιδίμενε εκ της δικης, ή δέ κοινή γνώμη ως πάντοτε, διερέθη εις δύο στρατόπεδα, έξ ών τὸ μὲν καθίστα υπεύθυνον τον κ. Βουγῆν επί τη στάσει ήν έλαβεν άπάναντι του πατρός του ο Κώστας, τὸ δέ έκηρύχθη ύπερ τουτου, θεωρούστων την στάσιν αυτού νόμιμον.

Φιλοί τινες τῷ προσέφερον φιλοξενείαν, και έθεσαν εις την διάθεσιν του τὸ βιλάντιον αυτών, προς έξκαλούθησιν της άρξικαιμένης δικης.

Ο κ. Βουγῆς, στενοχωρημένος εις τὸ έπακρον διχ την άμφοτερεπή πορείαν ήν έτήρει, διατάζων έαν έπρεπε να έμπωδίτη την περ' αυτῷ εισοδον του Κώστα, προσεπάθησε παντι σθένει να υποτάξῃ τον επαναστάντα τοσούτον μάλλον καθ' όσον ουδεμίαν έτρεφεν έλπίδα περι της εκβάσεως της δικης. Έγνώριζε πολὺ καλὰ τον Θεοχάρην του, ώστε ουδ' επί στιγμῆν έπιστευσεν, ότι ούτος ήθελεν έπιτρέψει εις τους μύστας της Θεμίδος να καταχάγωσι νίκην ύπερ αυτών. Η ύπόθεσις θά έφέρετο τόσῳ μακράν, ώστε επί τέλους θα έλησμονεῖτο.

Ο Κώστας παρελθούσης της πρώτης θερμότητος, διεΐδε καθαρῶς την θέσιν του, ή δέ εύθεια αυτου κρίσις έμόρφωσεν εν αυτῷ την οικείαν εις την περιστασιν πορείαν του. Ηναγκάσθη τον κ. Βουγῆν, όστις προσπειοίετο ότι, προσεχῆς εκδικασίς έσται εύνοος αυτῷ, άλλ' έβλεπεν έαυτον πτωχόν και

φώνως προς τὰ δρομολόγια των διαφόρων άτμοπλοίων και των σιδηροδρόμων, έκλέγει τις και συνδυάζει τὰς όδους και τὰς χρονολογίας των άναχωρήσεων και άφίξεων προς εύρεσιν του έλαχίστου χρόνου, όστις απαιτείται διχ μίαν έπιστολήν να περιέλθῃ τον ήμετερον πλανήτην.

Και τοι δ' ώφελει μίαν ήμέραν έλασσον ή εκ δυσμῶν προς άνατολάς πορεία, εν τούτοις έπωφελεστέρα είναι ή έξ άνατολῶν προς δυσμὰς τοιαύτη, καθόσον τὰ Γαλλικά άτμοπλοια, ως και τὰ άγγλικά, δαπανῶσι κατὰ μέσον όρον τεσσαράκοντα όκτώ ώρας έξ Ισπανίας δι' Ευρώπην τουτο δέ διότι έκαστον έπισπευδει τον εις την πάτριον κατάπλου. Και τοι άπόλλυται μία ήμέρα διχ την έξ άνατολῶν προς δυσμὰς πορείαν, ουχ ήττον κερδαινονται έτι τριάκοντα έξ ώραι εκ του εκ δυσμῶν προς άνατολάς. Ίδου μέσον οικονομικώτερον του της δεσποινίδος Μπλάι, όπως εύρη τις τον καιρόν, εντός του όποιου δύναται να περιέλθῃ την γῆν, προσιτόν εις άπαντα τὰ βαλάντια.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Σχεδόν πανταχού της Ευρώπης έορτάζεται τὸ γε νῦν έχον ή πεντηκονταετηρίς της έφαρμογῆς του γραμματοσήμου. Δραττόμενοι δέ της εύκαιρίας μεταδιδόμεν τοις ήμετέροις άναγνώσταις τὰς ακολουθούσας περι αυτών σχετικὰς στατιστικὰς πληροφορίας.

Υπάρχουσι μέχρι τουδε περι τὰ 35,000 είδη διαφόρων τύπων γραμματοσήμα δύναμενα να καταγραφῶσιν εις κατάλογον, συμπεριλαμβανομένων και των εισπρακτιών, δημοτικῶν κτλ.

Η αξία τουτων ποικίλλει φυσικῶς κατὰ την καθαριότητα αυτών, τὸ ευδιάκριτον και ζωηρόν των χρωμάτων, τὸ όδοντωτόν και άλλων σημείων εκτιμωμένων παρὰ των γραμματοσημοφίλων, αλλά γενικῶς εκτιμῶνται δύο τύποι, οίτινες τιμῶνται μέχρι 4,000 φρ., τρεις μέχρι 2,000 και εικοσιπέντε μέχρι 500 φράγκων.

ήρευνα όποιον έπρεπε να ήναι τὸ καθήκον του. Ο πατήρ της Ραλλους συνειδησίμως να υποχωρή εις τὰς οικεισίας της τε κόρης αυτου και της δεσποινίδος Ραμῶ, ίσως θα άπέδεγετο άμισον γάμον, παρὰ την εις τουτο άποστροφῆν του' άλλ' ο Κώστας δέν ήθελε να καταχρασθῆ της τρυφερότητος της αρβωριαστικῆς του, όπως έπιβλήθη.

- Ήρσιέθη εις ένα όρκον.
— Ραλλου, ψυχῆ μου, τῆ έλεγε, δέν είναι άληθές ότι θα με περιμῆνης;
— Μοχθηρέ! άφου σε άγαπῶ.
— Τότε, είμαι εύτυχῆς ο πατήρ μου θα βαρυνθῆ να με καταράται' άγάπα με μόνον, φιλιτάτη Ραλλου' μη μ' έγκαταλείψῃς, μη με λησμονήσης, εν ᾧ έγω θα παλαιῶ και θα υποφέρω.
— Σε άγαπῶ!
— Είπίε τὸ πάλιν, άγάπη μου' έχω άνάγκην θάρρους' μόνον ή βεβαιώσις ότι ή καρδια σου είναι ιδιχῆ μου, δύναται να μ' ενισχύσῃ.
— Σε άγαπῶ... διχ πάντα.

Ο Κώστας δικαίως προειδε διαπάλην άγωνίας. Μη καταδεχόμενος δέ να χρησιμοποῖη διαρκῶς την εύνοϊαν των φίλων του, έπειθῶξεν άμέσως τρόπον συντηρήσεως έπιτρέποντα συνάμα αυτῷ να προσδοκῆ την ήμέραν του θριάμβου του. Κατὰ πρώτον διενόθη να εισέλθῃ παρὰ τινι Υπουργείῳ—τὸ καταφύγιον τουτο των άηληπισμένων—άλλ' ο έξ Αργολίδος και Κορινθίας βουλευτής όστις είχαν άείτειον τὸ βλέμμα και έπεσκοπέιταν ταχού, έφρόντισεν έγκαίρως να ματαιώσῃ πᾶσαν ενέργειαν, όσα μέσα και αν διετιθεντο. Πάντα τὰ ύπουργεία εκλεισαν συνεπῶς αυτῷ τὰς θύρας—διδοντα διχ πρώτην ίσως φοράν τὸ παραδειγμα της άκρας αυστηρότη-

Η αξία των λοιπῶν γραμματοσήμων κυμαίνεται μεταξύ των 100 φρ. και της πραγματικῆς αυτων αξίας.

Πρός τὸ παρόν συζητείται ζωηρῶς εν τοις κύκλοις των γραμματοσημοφίλων περι του τίς πρώτος έφευρε τὸ γραμματοσήμον.

Μέχρι τουδε εις Άγγλος, ο sir Rowland Hill είχε την τιμῆν να θεωρηται ο πρώτος έφευρέτης, αλλά κατὰ τινας, ή τιμῆ αυτη άποδίδεται εις τον Σκωτων βιβλιοπῶλην James Chalmers καλούμενον.

Όπως και αν έχῃ τὸ πράγμα, ή ανακάλυψις αυτη όφείλεται εις ύπήκοόν τινα της Βρεττανικῆς αυτου Μεγαλειότητος, διότι εν Λονδιῳ μόνον την 6 Μαΐου 1840 τὸ πρώτον έχρησιμοποῖήθησαν τὰ πρώτα γραμματοσήμα.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Θέλετε να έχητε ύδωρ ψυχρόν και υγιεινόν; Άπλούστατον πράγμα να προετοιμάξῃ τις ύδωρ ψυχρόν και υγιεινόν κατὰ την παρούσαν άνυπόφορον έποχῆν των κυνικῶν καυμάτων, άνευ πάγου και όχληρῶν ή άνθυγιεινῶν μέσων, και ιδού πῶς.

Πληρώσατε ύδατος μίαν φιάλην, ή πῆλινον άγγειον, περιτυλίξατε ταύτην διχ βεβρεγμένου ύφάσματος, και κρεμάσατε αυτην διχ σχοινίου από της όροφῆς ή άλλου τινος ύψηλῶ σημείου, ένθα να ύπάρχῃ θέσις προς ταλάντευσιν αυτης. Τότε διδετε εις ταύτην κίνησιν όμοϊαν της του εκκρεμοῦς του ώρολογιου, και τὸ ύδωρ σας μετ' όλίγον θα γίνῃ πολὺ δροσερότερον. Έαν δε θέλητε να καταστήσητε αυτὸ υγιεινῶτερον και ελαφρότερον, μετατοπίσατε τὸ ύδωρ από άγγειου εις άγγειον, χύνοντες αυτὸ από σημείου τινος ύψηλοτέρου, επί τινα λεπτά της ώρας πράττοντες τουτο, και βεβαιωθήτε ότι θα έχητε ύδωρ ελαφρότατον, υγιεινόν και πολὺ ευγευστον, και τουτο προέρχεται εκ του ότι ο άήρ εισχωρεῖ αυτω εν τῷ ύδατι, άποκαθαίρει αυτὸ και άποκαθίττησι πολὺ ελαφρότερον, διότι όσα τὸ ύδωρ μετακινείται και συναμιγνύεται

τος—κατ' άπομίμησιν δε τουτων, και ή εις τὰ ιδιωτικά γραφεία εισοδος έφράχθη προς αυτον.

Ο Κώστας άναμετρήσας τότε τὸ πατρικόν πείσμα και την κοινωνικῆν σκληρότητα, άπέφυγε πᾶν νέον διάθημα και άπέφασσε να κτυπήσῃ κατακέφαλα του πατρός αυτου την υπερηφάνειαν.

Έγεινε μεταπράτης κανατιῶν. Όλος ο κόσμος γνωρίζει τὰ άλλόκοτα αυτὰ άγγεία τὰ όποια ιδίως κατεσκευάζουσιν οι ιησιῶται του Αιγαίου, και των όποιων τὰ όνομαστοτερα γίνονται εις τὰ Δαρδανέλλια; πολλά φέρουσιν έτι σχήματα άρχαία, άνάλογα προς τινα Έλληνικά άγγεία άνευρισκόμενα εντός τάφων. Τύπος σταθερῶς επαναλαμβανόμενος, από των ήρωικῶν χρόνων μέχρι σήμερα είναι είδος τι ύδριας έχούσης τὸ κοίλον αυτης μέρος προεκτεταμένον εις τὰ έμπρός, ομοιαζούσης δ' ουτω προς έγκυον γυναίκα.

Ο Κώστας λοιπόν μετεβλήθη εις έμπορον κανατιῶν πρώϊαν τινα ώθῶν τον πεφορτωμένον ουτου όνον, ήρξατο φωνάζων εις τὰς όδους τὸ έμπορευμά του,—κανατία, καλά κανατία—άπολαμβάνων ουτω την διπλήν ευχαρίστησιν, και τον πατέρα αυτου να μυκτηρίζῃ, και χρήματά τινα να προσπορίζηται. Έπέτυχε δε θαυμασίως' όσοι δε δέν είχαν να φοβηθῶσιν την όργῆν του γέροντος Θεοχάρη, ήρχοντο ν' αγοράζωσιν άγγεία προς διασκέδασιν, κατὰ συρμόν ή εκ περιεργείας. Η δεσποινίς Ραμῶ, πρό πάντων, ήτο πλήρης ένθουσιασμοῦ, και θα ήγόραζε διχ μιάς μόνῃ ήτα τὰ κανατία, έαν δέν άντέτεινεν ο πωλητής, ώστε μόλις και μετὰ βίας άπέκτιησεν είκοσάδα έξ αυτων, τὰ όποια διένειμεν άνευ άναβολῆς εις τὰς στενοτέρας αυτης φίλας, όπου και αν εύρισκοντο, και εις αυτὰς τὰς έσχατίας της Ευρώπης άκόμη. Έ ώραία Ραλλου, συνειδησίμην παιδιοθεν να βλέπη περι έαυτην πράγ-

πρός την ατμόσφαιραν, κατά τοσούτον αναζωογονείται, και αποπέμπονται τὰ βλαβερὰ και περιττὰ συστατικά αὐτοῦ.

Τρόπος τοῦ καθαρίζειν τὰ ἐξ ὕδατος ἀντικείμενα. Προπαρσκευάσατε ἀρκούντως πυκνὴν σαπωνάδα, ἐν τῇ ὁποίᾳ διαλύσατε ποσότητά τινα χάρτου κοινοῦ χονδροῦ στακτεροῦ, ἢ ὑποκιτρίνου, ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν παντοπωλῶν μεταχειριζομένου πρὸς ἐντύλιξιν σακχάρους, καφῆ κτλ. τὸν ὅποιον προηγουμένως κόπτετε εἰς μικρὰ τεμάχια. Ὅτε δὲ τὸ ἐκ χάρτου και ὕδατος ἀπλοῦν τοῦτο μίγμα ἀποτελέσῃ ζύμη ἀρκιτὰ πυκνὴν, τρίψατε ἐκ ταύτης τὸ ἐξωτερικὸν τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα θέλετε νὰ καθαρίσῃτε ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὸ δ' ἐσωτερικὸν καθαρίσατε διὰ τῶν φλοιῶν τῶν ὠν.

Μετὰ ταῦτα ξεπλύνετε διὰ πολλοῦ ὕδατος, και τὰ οὕτω καθαρισθέντα ἀντικείμενα ὑμῶν θὰ γείνωσι λαμπερὰ ὡς ὁ κρύσταλλος.

Ἀγγλικὸν γάλακμα μὲ ἐλληνικὸν προϊόν. Λάβετε 500 γραμμάρια προητοιμασμένης ζύμης διὰ κατασκευὴν ἄρτου, ἡμῖς ποτήριον γάλακτος, δύο μεγάλες κουταλιές σακχάρους εἰς κόβιν, μίαν ἐτέραν τοῦ καφῆ λεπτοῦ ἄλατος, και ὀκτὼ κουταλιές Κορινθιακῆς σταφίδος.

Ἀναμίξτε τὰ πάντα, και ψήσατε ἐν τινι δοχείῳ περιέχοντι βούτυρον, ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν διὰ καλῆς πυρᾶς.

Τὸ ἐξαγόμενον εἶναι ἐξαισιον πρᾶγμα.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Λύσεις τοῦ 12 αἰνίγματος.

«ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΤΕΡΨΙΣ»

15 ΚΟΝΙΚΛΟΙ ΚΑΙ 11 ΟΡΝΙΘΕΣ

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ ἐξῆς:

1. Ὁ ἐγὼ	ἐξ Ἀθηνῶν.
2. Ὁ Σύλλογος ἀγ. Κωνσταντίνου	ἐκ Καλαβρυτῶν.
3. Ἰωάννης Παππαδάκης	ἐκ Ναυπλίου.
4. Δ. Π. ὑπαξιῶμ. τοῦ μηχανικοῦ	ἐξ Ἀθηνῶν.
5. Ν. Λεοντιάδης	ἐξ Ἀθηνῶν.
6. Π. Φατσέας	ἐκ Ναυπλίου.
7. Γιαμαρέλος Νησιώτης	ἐκ Κυπαρισσίας.
8. Ν. Μπελετζάκος	ἐκ Καλαμῶν.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λύσας τὸ 12 πρόβλημα Κύριος «Ἐγὼ» εἶναι ἄγνωστος ἡμῖν, παρακαλεῖται νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομά του μέχρι τῆς προσεχοῦς Τετάρτης, ἄλλως τὸ δῶρον δοθήσεται τῷ ἐπομένῳ λυτῆρι.

Λύσεις τοῦ 13 αἰνίγματος.

«ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΕΡΩΤΗΜΑ»

Ἀπεστάλησαν ἡμῖν αἱ ἀκόλουθοι λύσεις:

1. Αἱ γαλαῖ ἐορτάζουσιν ὅταν ἐσθίωσιν φαροκόκκαλα, και ἐπειδὴ τοῦτο συμβαίνει τοῦ Εὐαγγελισμοῦ και τῆς Μεταμορφώσεως, τότε εἶναι αἱ ἐνιαύσιοι αὐτῶν ἐορταί.

Δ. Π. ἐκ Ναυπλίου.

2. Εἰς τὰς μεγάλας ἐορτάς.

ΕΓΩ ἐξ Ἀθηνῶν.

3. Αἱ γαλαῖ ἐορτάζουσι τοὺς γλυκεῖς γάμους των κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, ὁπέποτε λάβη χάραν ἀπαγωγῆ και ὁσάκις τύχη αὐταῖς θήραμα εὐάρεστον.

Ν. Μ. ἐκ Καλαμῶν.

4. Αἱ γαλαῖ ἐορτάζουσι κατὰ μῆνα Μάρτιον.

Δ. Κ. ἐκ Πατρῶν.

Συνεπῶς οὐδεὶς ἔλυσε τὸ πρόβλημα, διότι τὰ ἀναφερθέντα ἀνωθὶ δύνανται νὰ συμβῶσι και εἰς μὴ ἐορτασίμους ἡμέρας.

Λύσεις

Αἱ γαλαῖ ἐορτάζουσιν ὁπόταν ταῖς παραθέσῃτε πινάκιον ἐκ τῶν ὠραιότερων ἰχθύων, κλωθὸν μετὰ ὁμάδος τρυφερῶν ποντικῶν, ὀγκῶδες τεμάχιον σπληνός, και γαβάθαν δροσεροῦ και διαυγεστάτου ὕδατος. Δὲν εἶναι ἀληθές;

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Σοφός τις ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἱατροῦ του συνταγὴν ἐναντίον ὄλων τῶν ἀσθενειῶν, ὅπως ἀπαλλαγθῆ αὐτοῦ διὰ παντός.

Ὅποιαν ἔδωκεν οὗτος;

Ὁ λυτῆρ θὰ λάβῃ δῶρον μέχρις ἀξίας πέντε δραχμῶν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Ἡλ. Κ. Σύρον. Δελτάρια ἐλήφθησαν, φύλλα ἀριθ. 17 μὲ ἀπόδειξιν ἐντὸς ἐστάλησαν. Συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν.—Ι. Α. Λ. Ζάκυνθον. Συνδρομὴν σας ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν, ἀποδείξεις στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ, ἢν φυλάττετε διὰ κληρώσεις.—Μ. Μ. Ραψάνην. Συντημένην ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν. Δῶρον ἀποστέλλεται.—Κ. Ν. Ἄνδρον. Ἐπιστολὴν ἐλάβομεν, ἀποροῦμεν και θὰ ἐνεργήσωμεν, ἡσῶχει. Διὰ λοιπὰ σύμφημι και συμμορφωθήσομαι και ἐγὼ ἀντιληφθεὶς τοῦτο, μολονότι ἐπικρατοῦν ἀπειρωειδῶν πνεύματα.—Α. Π. Σύρον. Ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας.—Ι. Π. Σύρον. Σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—Θ. Μ. Πάτρας. Σᾶς ἐγράψαμεν και παρακαλοῦμεν ἀπαντήσασε.—Δ. Ν. Κέρκυραν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη και παραγγελία σας ἐκτελεσθήσεται ταχέως.—Ο. Δ. Μεσολόγιον. Παραγγελία σας ἀπεστάλη χθές.—Ι. Δ. Ζάκυνθον. Ἐπιστολή σας και γραμματόσημα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Ν. Χαλκίδα. Ἄμα λάβομεν συνδρομὴν σας, θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν δῶρόν σας και ἀριθμὸν λαχείου σας.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως»

Λήγοντος ὅσον οὕτω τοῦ τετάρτου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Φύσεως», λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀπευθύνομεν τὰς ἀπείρους ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς μετὰ πάσης προθυμίας ὑποστηρίζοντας, ἐνθαρρύνοντας και κολακεύοντας τὸ ἔργον ἡμῶν τοῦτο, και ἐν ταύτῳ νὰ γνωστοποιήσωμεν τοῖς ἀξιότιμοις συνδρομηταῖς ἡμῶν, οἵτινες εἰσέτι δὲν ἀπέστειλαν τὴν συνδρομὴν των, ὅπως εὐαρεστοῦμενοι μᾶς ἀποστείλωσι ταύτην, διότι εἶναι καιρὸς νὰ κανονίσωμεν τὰς κληρώσεις τῶν λαχείων και τοῖς ἀποστείλωμεν τοὺς ἀριθμοὺς αὐτῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΛΕΠΤΟΥΡΓΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

(Ἐντὸς τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα.)

Ὅσοι ἔχετε ἀνάγκην νέων ἐπιπλων, ὁμοίων ὡς τὰ Εὐρωπαϊκά, και εὐθηνότερων κατὰ 20 τοῖς % τῶν εἰς τὴν ἀγορὰν πωλουμένων, μεταβῆτε εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν κατάστημα τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα, και ἐκεῖ θὰ εὑρητε πρὸς πώλησιν, ὅ,τι ἐπιπλα θέλετε, ἤτοι, γραφεῖα, τραπέζια, δουλάπια, μπουφένες, βιβλιοθήκας, καναπέδες ταπετζαρίας, και λοιπὰ ἐπιπλα ταπετζαρίας, ἀρμάρια, καθέκλας αἰθουσῶν, ὡς και τραπέζιας, νιπτῆρας, κονσόλας, και ἐν γένει ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς ἐπιπλοποιίας. Πάντα ταῦτα κατασκευάζονται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ρέκτου λεπτοουργοῦ κ. Κωνσταντ. Νταβίου.

Ἡ «Φύσις» ἀναδέχεται τὴν παροχὴν αἰωνοδήποτε σχετικῶν πληροφοριῶν, και προμήθειαν αἰωνοδήποτε ἐπιπλου παρὰ τοῦ ἀνωθὶ καταστήματος διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις οἰκοῦντας, ἐγγυωμένη ἅμα διὰ τὴν στερεότητα κομψότητα και εὐθηνίαν αὐτῶν, 20—30 τοῖς ἑκατὸν εὐθηνότερων τῶν ἄλλων καταστημάτων.